

บทเรื่องสั้นๆ เรื่อง มิคกี้ หมูสับ

เขียนโดย ดิน หิน ฟ้า, ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๗.

ห้องฟ้ายังมีมืดมิด ดวงดาวก็ยิ่งโดดเด่น แต่คืนนี้ เมฆฝนมันตั้งเค้ามาตั้งแต่หัวค่ำแล้ว จึงไม่มีดวงดาวให้เห็นแม้แต่ดวงเดียว นอกจากแสงสว่างจากอาคารตึกที่ขอบฟ้า และแสงประกายของฟ้าแลบแปลบปลาบ ซึ่งสว่างให้เห็นเป็นระยะ

บ้านหลังหนึ่ง ดูเหมือนว่าเจ้าของบ้านยังไม่หลับ สงสัยจะหิวแน่ เพราะแสงไฟในห้องครัว ยังสว่างจ้า ถ้าเขาไม่หิว เจ้าของบ้านคงมีงานในครัวค้างอยู่แน่ๆ

ห้องครัวที่อยู่หลังบ้าน ก็ดูไม่ใหญ่นัก แต่ภายในทาสีสีเทาหวานแหวว ผนังด้านหนึ่งของห้องครัว ที่อยู่ติดกับหน้าต่างบานหนึ่ง ติดตั้งหิ้งใส่อุปกรณ์ทำครัว ล่างลงมา มีเตาแก๊สและกะทะเปล่าวางอยู่บนเตา ห่างจากผนังห้องราวเมตรครึ่ง เป็นโต๊ะประกอบอาหาร

บนโต๊ะ มีเขียงไม้ชิ้นหนึ่ง ขนาดย่อมๆ ทำจากต้นมะขามวางอยู่ บนเขียง มีเนื้อหมูก้อนหนึ่ง และ มีคัตเตอร์ วางอยู่ข้างๆ มันถูกเตรียมไว้ รอเจ้าของกลับมา ซึ่งคงไปทำธุระอะไรสักอย่าง ด้านซ้ายของเขียง มีขวดซอซ ชอส และกระป๋องใส่เครื่องปรุง 2-3 กระป๋อง มีกระดาษแผ่นหนึ่งวางอยู่ ไม่รู้ว่าวางเอาไว้ทำอะไร ส่วนด้านขวา มีตู้น้ำเย็นและแก้วน้ำใบหนึ่ง

หน้าต่างห้องครัว ยังคงเปิดค้างไว้ตั้งแต่หัวค่ำ มองเห็นฟ้าแลบที่ขอบฟ้าไกลๆ เสียงฟ้าคำรามเบาๆ ความงามของท้องฟ้ากำลังจะเปลี่ยนไป ในอีกไม่นานนี้

รอชั่วอึดใจ มิคกี้ ในชุดคลุมห้อง แต่ใส่รองเท้าส้นสูง บนหัวยังมีโร้วม้วนผมติดอยู่เต็มหัว เดินเข้าไปในซอก ระหว่างโต๊ะประกอบอาหาร กับ หิ้งใส่อุปกรณ์ครัว เธอ ยื่นมือไปคว้ามีด สับลงไปทีเนื้อหมู

ปัง! ปัง! ปัง! ปัง! ปัง!

โต๊ะลั่นสะเทือน ตามแรงสับ แก้วน้ำเขย่าและเขยื้อน น้ำในตู้น้ำเย็นกระเพื่อมเป็นจังหวะ มีคัตเตอร์ ยังคงสับลงไปทีก่อนเนื้อไม่หยุด โดยไม่เกรงใจสิ่งของที่อยู่บนโต๊ะตัวนั้นเลย พวกมันคงจะรู้สึกไร้ค่าเลยดังปัง! ปัง! ปัง! เสียงเต็มประดา แต่พวกมันก็จำเป็นต้องทน แต่มีสิ่งหนึ่งคงทนไม่ได้แน่ๆ คือ ก้อนเนื้อหมู ที่ถูกสับครั้งแล้วครั้งเล่า จนมันเริ่มแตกเป็นเส้นๆ

ขณะที่ มิคกี้ ยังคงเฝ้ากับการสับเนื้อหมู แก้วน้ำที่วางอยู่ข้างๆ ตู้น้ำเย็น ก็หล่นลงไป หลังจากที่มีมันเต็มระบ่าอยู่นานสองนาน ที่ขอบโต๊ะ

เพ็ง!

แต่ไมคี้ กลับไม่สนใจอะไรเลย เธอรับรู้มันแล้วว่า แก้วมันเคยวางอยู่ในที่ของมัน แต่ตอนนี้มันคงทนไม่ได้กับเสียงสับหมู มันจึงเปลี่ยนใจ ทิ้งตัวเองลงไปนอนที่พื้น แน่ละ โต๊ะสูงขนาดนั้น มันฆ่าตัวตายชัดๆ

ทันใดนั้น ไฟฟ้าในห้องก็ดับวูบลง แล้วก็ติดสว่างขึ้นมาแวบหนึ่ง และก็ดับอีก ไมคี้ไม่รู้สึกละอายใจอะไร เพราะบ้านของเธอ ไฟฟ้ามันก็ติดๆ ดับๆ อย่างนี้มาเป็นเดือนแล้ว โดยเฉพาะหน้าฝน เธอคิดว่าอาจเป็น

เพราะฝนกำลังจะตก ไฟฟ้ามันก็เลยประท้วงเอาเสียตั้งอ้อๆ โดยไม่เกรงใจคนใช้ไฟฟ้าเลยสักนิด เธอมองไปรอบๆ ห้อง ผ่านหน้าต่างไป เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งๆ ที่ตรงหน้าต่างนั้น ปรางค์เงาของคนถือสิ่งของมีคมคล้ายมีด เพิ่งเดินผ่านไป แต่ก็อย่าเพิ่งไปตำหนิมิคกี้เลย เธออาจมองไม่เห็นก็ได้

แสงจากไฟฉายข้างนอก ลอดผ่านเข้ามาที่ห้องใต้อุปกรณ์ครัว ไปกระทบกับคมมีด ที่แขวนไว้ในห้อง เป็นประกาย แต่มิคกี้ ก็ยังรู้สึกเฉยๆ เธอช่างใจเย็นเสียเหลือเกิน เธอไม่รู้สึกลัวหรืออย่างไรว่า อันตรายข้างนอก กำลังคืบคลานใกล้เข้ามา มันน่าจะกลัวจะตายไป สำหรับผู้หญิงคนเดียวในห้องมีดๆ

ไฟฟ้ากลับมามีชีวิตสว่างเหมือนเดิม มิคกี้ สับหมูต่อ เสียงสับหมู บัก! บัก! บัก! บัก! บัก! กับเสียง เคาะประตุ กัก! กัก! กัก! ที่หน้าบ้าน ดังเป็นจังหวะเดียวกัน มิคกี้ หยุคสับหมู เงียบหูฟัง แต่เงียบ ไม่มีอะไร เธอจึงสับหมูต่อ จนเนื้อหมูถูกสับเกือบละเอียด

เสียงสับหมู กับ เสียงเคาะประตุ ก็ดังขึ้นพร้อมกันอีกครั้ง มิคกี้ หยุคฟัง ก็ไม่มีอะไรอีกตามเคย เธอถ่ายหน้ารู้สึกรำคาญเล็กน้อย ที่มันมารบกวนกิจกรรมสับหมูของเธอ มิคกี้ รับประทานของเธอให้เสร็จ แต่คราวนี้ เสียงเคาะประตุ ดังขึ้นกว่าเก่า มิคกี้ หยุคสับหมูครู่ใหญ่

เสียงเคาะประตุ ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก! ดังมาจากประตูหน้าบ้านจริงๆ มิคกี้ รู้สึกโกรธ จึงสับมีดปังตอลงไปที่เตียงอย่างแรง

ฉีก!

คมมีดสับคาเตียงค้างอยู่ มิคกี้ เอี้ยวตัว เดินออกจากซอก ซ้ำมแก้วแตกที่พื้น ไปที่ประตูห้องครัว บิดลูกบิดประตู ประตูเปิดออก แล้วเดินหายออกไป ปล่อยให้ประตูห้องแง้มไว้ เสียงรongsเท้าส้นสูงกระทบกับพื้นค่อยๆ เงียบหายไป เพียงครู่เดียว ก็เกิดเรื่องขึ้นมาจนได้

กร๊อคคตคตคตคตคตคต!

เสียงกร๊อกร้องของ มิคกี้ ดังลั่นเข้ามาถึงในห้องครัว พร้อมกับเสียงประตูบานใหญ่ปิดดัง ปัง! ไม่มีใครรู้ว่า มันเกิดอะไรขึ้นกับมิคกี้ สาวน้อยผู้น่าสงสาร

แต่จากนั้นอีกเพียงไม่นาน เสียงรongsเท้าย่ำที่พื้น ก็ค่อยๆ ดังขึ้นอีกครั้ง คงเป็นคนร้ายแน่ๆ แต่ ... เอ๊ะ! เสียงนั้น มันดูคุ้นๆ อยู่นะ มันมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูห้องครัว กระแสลมพัดมาจอบหนึ่ง ส่งแรงผลักดันให้ประตูห้องครัวปิดตัวเอง แต่ ข้าไป มือของใครคนหนึ่ง ยื่นมาจับที่ขอบประตูไว้ทัน พร้อมกับเสียงฟ้าคำรามลั่นครืน!

บรรยากาศคำคินนี้ ดูไม่น่าเป็นมิตรเอาเสียเลย มิคกี้ที่แขวนอยู่บนหิ้ง สั่นไหวเล็กน้อย ตามแรงคำรามของฟ้า เหมือนมีสิ่งลึกลับซ่อนอยู่ในห้องนี้ แต่มิคกี้ ที่อยู่ข้างนอกนั้น จะเป็นอย่างไรบ้างนะ

ทันใดนั้น ... ประตูห้องครัวก็เปิดออก

มิคกี้ผลักประตูเข้ามาในห้อง ในมือกำตันกระเทียมสด ที่เพิ่งซื้อมาใหม่ๆ ชูขึ้น แล้วเธอก็หับตากระโดด กร๊อกร้องอีกครั้ง ด้วยความดีใจ

กร๊อค! วิวา! วิว!

มิคกี้ รีบเดินไปที่เชียงใหม่ วางคันกระเทียมสดไว้ที่ข้างๆ แผ่นกระดาษ ที่บนหัวของแผ่นกระดาษแผ่นนั้น มีข้อความเขียนว่า "สูตรทำหมูสับกระเทียมสด"

เสียงของมิคกี้ ตะโกนด้วยความดีใจอีกครั้งว่า "วิว! ขอขอบคุณมากนะ ลุงทอมมี่ ที่ไปซุกกระเทียมให้คราวนี้มิคกี้ จะทำให้อร่อยไปแล้ว รอแป๊บนึงนะลุง ประเดี๋ยวก็เสร็จแล้ว ... ดันหล่า ดันด้า ดันหล่า ดันด้าาาาา"

จบ.

